

Hans Uve Bauer, gost 35. FEST-a

VREME, KOJE SAM ŽIVEO

Gost iz Nemačke, glumac Hans Uve Bauer, u Beograd je doputovao kako bi predstavio film „Život drugih“ reditelja Florijana Henkela fon Donersmarka, koji će na 35. FEST-u biti prikazanu okviru ciklusa „Nemačko putovanje“. Film "Život drugih" proglašen je za najbolji evropski film prošle godine na 19-toj godišnjoj dodeli evropskih filmskih nagrada koje je u Varšavi dodelila Evropska filmska akademija. Pored niza nagrada koje je osvojio na brojnim svetskim festivalima, film «Život drugih» je i ozbiljan kandidat za nagradu Oskar.

Radnja filma smeštena u bivšu Istočnu Nemačku 1984. i bavi se okrutnim sistemom kontrola i nadzora tajne policije Štazi kroz priču policajca, lojalnog partijca koji nastoji da napreduje u karijeri špijunirajući dramskog pisca i njegove devojke. Film je pored ove, osvojio još dve nagrade Evropske filmske akademije: za najboljeg evropskog glumca i nagradu za najbolji scenario. Neposredno po dolasku u Beograd, gost 35. FEST-a je u kratkoj izjavi za Bilten objasnio kakvu je ulogu u njegovom životu imao ovaj film:

- Ovaj film je važan za mene ne samo zbog toga što je istinit već i zato što se ozbiljno bavi vremenom o kome govori. Kada to kažem mislim na meni drag, ali šaljiv film „Zbogom Lenjinu“, u kome sam takođe tumačio jednu od uloga. Važan je iz zbog toga što vrlo iskreno govori o vremenu koje sam i sam proživeo. Živim u Berlinu i do pada Berlinskog zida sam bio u njegovom istočnom delu, tako da mi je veoma bilo teško tih godina. Bilo je strašnih pritisaka spolja, a kada danas vidim koliko se sve promenilo, skoro da ne verujem da je to isti grad. A sve se promenilo, infrastruktura, način života, zgrade...

Hans Uve Bauer će se pokloniti publici večeras, u 20.30 sati u Dvorani kulturnog centra Beograda, posle projekcije filma «Život drugih», u kome igra Pola Hauzera.

Osnivač
festivala

Generalni
sponzor

Osiguranje nove generacije.

NOKIA
Nseries

ПОЛИТА

ПОЛИТИКА

RENAULT

AIR FRANCE

WentHealth

ELLE

Lisa

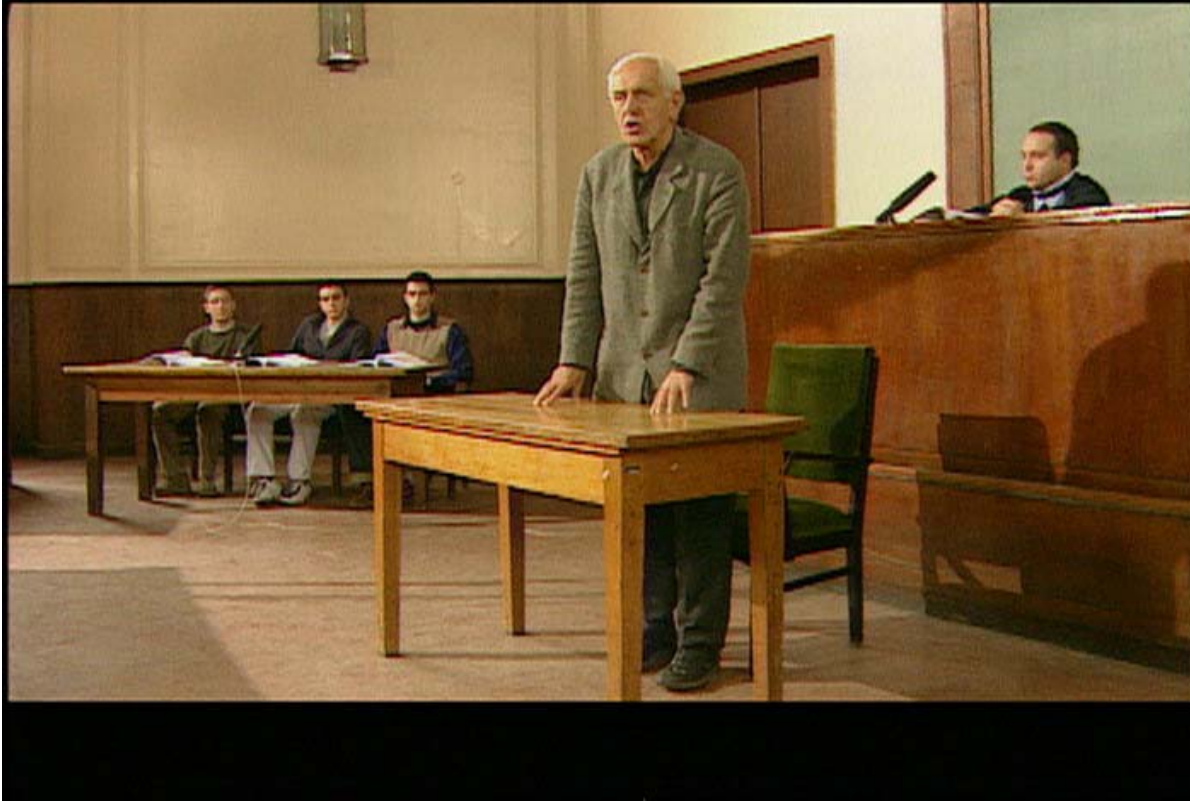
Story

COSMOPOLITAN

AVALA

Nedeljko Despotović, autor filma "Izabrao sam"

OSTAVŠTINA ZA BUDUĆNOST

Film "Izabrao sam" testamentarna je trilogija Ljube Tadića, njegov lični izbor mono drama. Moglo bi se pomisliti da je to bio jedini i najlakši način da se film snimi, ali to nije tako. Sokrat, prota Mateja Nanadović i Krap su najvažniji junaci koje je u pozorištu igrao Ljuba Tadić. Film je rađen u produkciji marketinške agencije "Idea plus", što je takođe bio Tadićev lični izbor:

- Zanimljiv je njegov izbor producentske kuće. On se nije opredelio za nekog velikog producenta, već za marketinšku agenciju koja debituje sa ovakvom vrstom projekta. Ni to nije slučajno. Čitav Ljubin život je bio na ivici između alternativnog i institucionalnog; on je vrlo često instituciju zamenjivao ličnom institucijom Ljube Tadića, tako da je i ovaj izbor na kraju bio sasvim opravdan, kaže režiser Nedeljko Despotović i dodaje:

- Reč je o tri mono drame; prva je "Obrana Sokratova i smrt" koja je i njegova najizvođenija mono drama. On se sa njom do te mere poistovetio da je tražio da na njegovoj sahrani niko ne drži govor, već je on sam sebi držao govor, jer je pušten deo iz drame posle presude Sokratu u kome se on pita ko ide u bolje, on koji je otišao u smrt ili oni koji idu u život.

Mi smo dramu vratili na Platonov dijalog, snimajući je u amfiteatru Pravnog fakulteta. I taj momenat je dokazao Ljubinu veličinu; pre svega on je sam podelio uloge "diletantinama", studentima, a i izašao je pred 1200 ljudi. Mi smo to rešili da snimimo pred publikom znajući koliko je publika Ljubi bitna. "Memoari prote Mateje Nenadovića" je monodrama iz 1970. godine koju je izveo 500 puta. Prvi tekst koji govori o nacionalnom, snimamo u Brankovini, na samom grobu prote Mateje.

"Krapova poslednja traka" je ujedno i prva režija u njegovom bogatom životu, i to tako što on iz nje briše reči Krap i time prisvaja taj karakter.

Šta je karakteristično za sva tri komada? To što su oni i po godinama postali vršnjaci Ljubi Tadiću, odnosno on njima, a sva tri karaktera svode svoj životni bilans, prebiraju po svom životu.

Nije bilo lako jer je teško snimiti pozorišnu predstavu, a da ona ostane to što jeste i mi smo ključ za rešenje tog "problema" našli u samom Ljubi Tadiću. Trudili smo se da kroz karakter Ljube Tadića stignemo do likova koje on igra i sa kojima se on, manje-više, poistovetio.

Kada smo sve to uradili i kada nam se sve to učinilo uspešnim, predložili smo gospodinu Tadiću da snimimo neku vrstu uvoda, kako bi smo zaokružili tu testamentarnu trilogiju i to je film "Izabrao sam". Na žalost, Ljuba Tadić nas je napustio u toku rada na tom filmu i mi smo film završili posle njegove smrti i on je ostao da svedoči ne samo o njegovom životu, nego i o njegovoj smrti. Na početku tog filma Ljuba Tadić na svojoj sahrani drži sam sebi govor, sahranjujemo ga, da bi on u nastavku vaskrsao kroz te svoje mono drame. To je struktura koja govori o efemernosti smrti i večnom životu koji je on sebi obezbedio kroz te mono drame. To nije jedan običan film, nije apologija Ljubi Tadiću. To je pravi film koji ima svoju strukturu, jer ono što može da ga sačuva od efemernosti i zastarevanja je njegova koherentna struktura i zaokruženost. Radeći na ovom filmu shvatili smo da je naša misija da sve ovo o čemu sam govorio sačuvamo za budućnost.

Jednostavnost razlika

«Vavilon» je pretvoren u sliku o onome što nas spaja, a ne o onome što nas razdvaja. Za mene, ovo snimanje je pretvoreno ne samo u spoljno putovanje već i u unutrašnje. Ovaj film, kao i prethodna dva, predstavlja svedočanstvo mog životnog iskustva.

«Vavilon» predstavlja poslednji film trilogije, koja čine filmovi «Pasji život» i «21 gram». Oni obuhvataju triptih priča koje govore o dubokim i složenim odnosima između roditelja i dece. Alejandro González Inarritu je došao na ideju da snimi ovaj film iz emocija čiji je uzrok izgnanstvo i strah od emigracije. Reditelj smatra da kad neko potiče iz Trećeg sveta teško je da živi u zemljama Prvog sveta. U svakom slučaju, svakome se prošire želje i dobiju novu perspektivu. Da to nije iskusio, nikad ne bi imao potrebu da snimim ovaj film. Kaže da mu je sad mnogo bliže da pita sebe gde zapravo ide, nego odakle je došao.

- Početak snimanja filma proveo sam u čvrstom ubeđenju da ću napraviti film o razlikama između ljudi i ljudske nesposobnosti komunikacije, koja proističe ne samo zato što je nepoznat jezik, već i zbog fizičke, političke i emotivne pozadine. Posmatrao sam to sa univerzalnog i opšteg stanovišta s namerom da stignem do vrhunske intimnosti između dvoje ljudi.

- Na početku snimanja ekipu filma su činili Meksikanci, Severnoamerikanci, Francuzi, Italijani, Britanci, Arapi, Nemci, i na kraju, Japanci. Razmišljao sam često uporedo s centralnom temom filma, o tehnologiji koja je razvijena do te mere da omogući nesmetanu komunikaciju između ljudskih bića. Međutim, u realnosti je sasvim drugačije. Ne mislim da je problem u nepoznavanju te bezbrojne tehnologije, već je problem taj što su ljudi prestali da se slušaju međusobno. Ljudi treba da se razumeju, ukoliko je razumevanje daleko, naš jezik je beskoristan i sve se završava udaljavanjem. Tokom snimanja ovog filma radio sam na pet različitih jezika sa proslavljenim glumcima i sa naturšćicima koji su bili u većini. Kad sam snimao ljude iz siromašnih marokanskih zajednica koji nikad nisu videli kameru - prizvao sam u pomoć svoje nepokolebljivo umeće prilagođavanja i posmatranja. Treba znati da režirati nije lako. Još je teže kad radite sa glumcima koji govore drugim jezikom od vašeg. U ovom slučaju, raditi sa naturšćicima koji govore jezikom koji vi ne razumete predstavlja najveći izazov za jednog režisera. Sedamnaest dana pre snimanja u Maroku, nisam imao ni jednog glumca osim Breda Pita i Kejt Blanšet. Glumce za dečje uloge potražio sam u malom gradu na jugu Sahare. Preko glasnih zvučnika objavili smo da su nam potrebni ljudi. Bilo je veoma izazovno, ali nagrada je bila najveća koju jedan režiser može da dobije: to je prava i čista ljudska duša. Uradiću to ponovo svaki put kad budem u prilici.

- Kao Romi u ogromnom putujućem cirkusu, moja kvazi-porodica, kako volim da kažem, moji prijatelji i saradnici, bez kojih bi realizacija ovog filma bila nezamisliva - i moja prava porodica putovali smo skoro godinu dana na tri kontineta. Kako su prolazile nedelje, meseci, lica, pejzaži i godišnja doba doživljavao sam mnogostuka kulturna iznenađenja. Fizički i psihološki uticaj puta imao je za efekat moju transformaciju kao i menjanje drugih koji su radili na filmu. Tokom putovanja, susretali smo se sa smrću, sa rođenjima, scenama snažne radosti i bola, i mnogo primera bratstva i solidarnosti. Biti izložen humanosti i osećati je u tolikoj dubini ne samo da nas je promenila već i sam rad na filmu. Morao sam da ponovo napišem i prilagodim scenario i priču imajući u vidu okolnosti i kulturu kojom sam bio izložen. Kulturna pozadina u kojoj smo se nalazili uzrokovala je kreativni proces. Izgrađivali smo sebe snimajući ovaj film.

- Na određenom delu planete, granice i aerodromi postali su mesta nepoverenja i ponižavanja, gde je sloboda zamenjena za sigurnost, x-zraci su oružje a različitost predstavlja zločin. Uprkos ovome, snimajući "Vavilon" uverio sam se da su prave granice među nama samima i više nego u fizičkom svetu, barijere su u svetu ideja. Otkrio sam da ogromna ljudska tragedija nastaje zbog nesposobnost da se voli ili da se bude voljen i nemogućnosti da nas dotaknu neka osećanja što predstavlja ono što daje značaj životu i smrti svakog ljudskog bića.

- Prema tome, «Vavilon» je pretvoren u sliku o onome što nas spaja, a ne o onome što nas razdvaja. Za mene, ovo snimanje je pretvoreno ne samo u spoljno putovanje već i u unutrašnje. Ovaj film, kao i prethodna dva, predstavlja svedočanstvo mog životnog iskustva.

Dar za otkrivanje disidenata

Radnja filma počinje 1984. godine i dešava se u Istočnom Berlinu, kada "glasnost" još nije bila na vidiku. Umesto nje, kao i prethodnih decenija u toj zemlji, suvereno je vladao komunistički režim čiji je glavni stožer tajna policija Štazi, njenih sto hiljada revnosnih članova i još barem duplo toliko potkazivača čiji je jedini cilj u životu da znaju i saznaju sve o životima drugih. Jedan od najodanijih oficira Štazija, kapetan Gerd Visler, čovek s posebnim darom da namiriše disidenta na kilometar, potpuno je posvećen svom poslu. On je posle izvođenja komada Georga Drejmana odlučio da njegovu nesubverzivnost koja je čitana na Zapadu istraži i u njoj otkrije seme izdaje. Potpomognut dugogodišnjim kolegom, potpukovnikom Grubicom, čelnikom Odseka za kulturu, i bivšim Štazi oficijom koji je dospeo do mesta ministra, Hemfom, on počinje sa strogim nadzorom pisca što podrazumeva i snimanje njegovog stana. Ali Visler ne uspeva da pronade ništa loše kod pisca. Naprotiv, otkriva da je ovaj lojalan i da iskreno veruje u socijalizam i Istočnu Nemačku. Visler čak postaje fasciniran njegovim životom i, posebno, Drejmanovom ljubavnicom, glumicom Kristom. Njom je, međutim, fasciniran i ministar koji naređuje Visleru da nešto podmetne piscu kako bi ga odvojio od glumice. To po prvi put u karijeri Vislera čini potpuno zbunjenog i nesigurnog u ispravnost onoga što čini. Istovremeno i Drejman biva poljuljan u svojim uverenjima posle samoubistva starog prijatelja...

Film je imao komercijalnog i umetničkog uspeha širom Evrope i sveta. Osvajač je brojnih nagrada uključujući četiri priznanja Evropske filmske nagrade 2006., sedam Nacionalnih nemačkih godišnjih nagrada i Nagrade udruženja filmskih kritičara Los Anđelesa 2007. godine. Sniman je na autentičnim lokacijama u Normanenštrase u istočnom Berlinu, gde je nekada bio glavni štab Štazija. Značajan umetnički doprinos filmu daje atmosferični simfonijski skor proslavljenog autora filmske muzike Gabrijela Jareda.

Nekoliko dana kasnije (A Few Days Later)

Odlaganje odluka

Režija: Niki Karimi

Uloge: Niki Karimi, Esan Amani, Nilofar Koşkolh

Šarzada je tridesećetvorogodišnja Iranica koja se uspešno bavi grafičkim dizajnom. Na privatnom planu, međutim, zadovoljstvo koje je obuzelo u vezi sa aktuelnim verenikom biće dovedeno u pitanje kada se u život njenog dragog bude vratila njegova bivša žena. Iako će Šarzada odmah osetiti kako je veoma važno da nešto preduzme, ona će iz sebi neobjašnjivih razloga stalno odlagati donošenje bilo kakve odluke.

Autorka ovog filma Niki Karimi je rođena u Tehereanu pre tridesetpet godina. Karijeru je započela kao glumica pojavljivanjem u filmu „Iskušenje” 1989. godine. Od tada se pojavila u još dvadesetak naslova i postala je jedna od najvećih zvezda savremenog iranskog filma. Osvajač je nagrada na Festivalima u San Sebastijanu i Nantu za ulogu koju je 1995. godine ostvarila u filmu „Sara”. Bila je asistent Kijarostamiju u filmovima „Vetar će nas odneti” i „ABC Afrika”. Kao rediteljka je debitovala dokumentarcem „Imati i nemati”, a prvi igrani film „Jedne noći” je snimila pre dve godine jr nagrađen u Kanu 2005.

Sušno doba (Darat)

Pejzaži posle oluje

Režija: Mahmat-Saleh Harun

Uloge: Ali Barka Bakaj, Jusuf Djaro

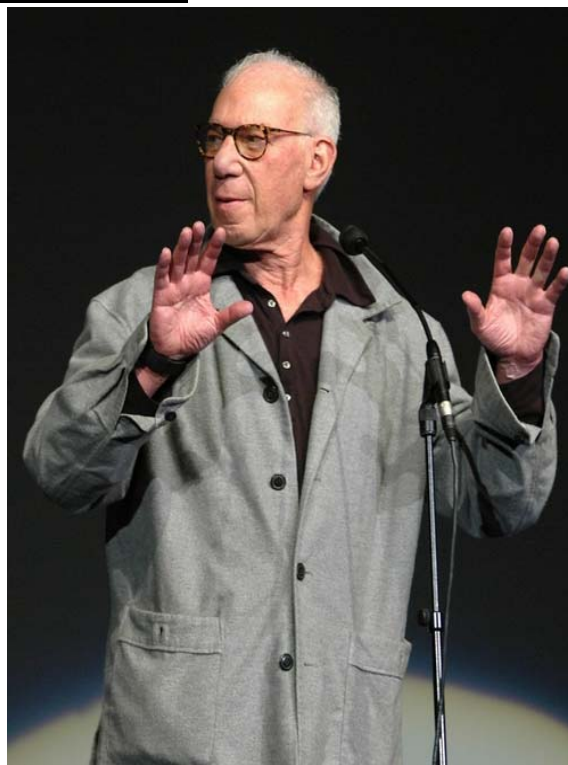
Zahvaljujući prošlogodišnjoj amnestiji ratnih zločinaca u Čadu jedan od zločinaca Nasar dobio je priliku da započne novi život. Oženio se i otvorio pekaru. Za njim je, međutim, krenuo šesnaestogodišnji Atim, kome je Nasar ubio oca. Odlučan da se osveti, Atim ulazi u život očevog ubice i zapošljava se kod njega. Tokom vremena među njima se razvija neobičan odnos, koji sve više liči na vezu između oca i sina. Kulminacija dolazi s Naserovom željom da usvoji Atima...

Režiser filma Mhamat-Saleh Harun, čiji se film „Sušno doba“ sa navedenom tematikom prikazuje u programu „Svetionik“ 35. FEST-a, o svom novom ostvarenju kaže:

– Građanski rat u Čadu počeo je još 1965. godine i odneo je velike žrtve. Znao sam mnoge od četrdeset hiljada nestalih i ubijenih pod režimom Hisena Habrea. Jedan od njih je bio i moj ujak, koji je bio otet i koga od tada više nismo videli. I ja sam bio ranjen. Morao sam da napustim svoju zemlju i da živim u egzilu. I svaki put kada sam se vraćao u Čad bivao sam suočen sa posledicama posleratne stvarnosti, sa sveprisutnim neraščišćenim odnosima, sa osećajem da patnjama nema kraja i da uvek u tom smislu treba da se okrene još jedna stranica o ubijanju, silovanju, pljačkanju, paljenju, patnjama...

Problem je svakako i u tome što su jučerašnji dželati postali moćnici, koji se nekažnjeno šepure na vlasti. Oni su oličenje najužasnije strane građanskog rata, one koja se ogleda u davanju legitimiteta svim vrstama zločina i zverstava i, što je još gore, njima je sve oprošteno. Kao posledica javlja se osećaj nepravde koji budi želju za osvetom, koja je u suštini upravo vapaj za pravdom. „Sušno doba” se otuda ne bavi samim građanskim ratom, već njegovim posledicama. Ono što je mene zainteresovalo da pokažem jeste slika pejzaža posle oluje, odnosno trvdoglavost života koji nastavlja da buja iz pepela i ruševina. Kako ljudi nastavljaju da žive jedni pored drugih i posle tako silne mržnje i toliko počinjenog nasilja? Kako reagujemo kada smo suočeni sa nekažnjenim zločinima? Da li se mirimo sa sudbinom ili odlučujemo da sami zadovoljimo pravdu? I ako se odlučimo za ovo drugo, šta nam znači ubistvo čoveka?”, pita se režiser Mahamat-Saleh Haroun. Film „Sušno doba“ biće prikazan 24. februara u 15.30 sati u Dvorani kulturnog centra i 1. marta u 17.30 sati u Domu sindikata.

U KADRU

**RASPORED NOVINARSKIH
PROJEKCIJA U MALOJ SALI SAVA
CENTRA**

24. februar (subota)

- 10.00 **KRALJICA/THE QUEEN**, VB/Fra/It (97')
- 14.00 **APSOLUTNI WILSON/ABSOLUT WILSON**, SAD/Nem (115')
- 16.00 **KAKO POSTATI HEROJ/HOW TO BECOME A HERO**, Ser (80')
- 18.00 **7 GODINA/7 ANS**, Fra (86')
- 19.45 **PAD/FALLEN**, Au (88')
- 21.30 **POSLEDNJI KRALJ ŠKOTSKE/THE LAST KING OF SCOTLAND**, VB (123')

DANAS NA PRESS KONFERENCIJI

HANS UVE BAUER, glumac u filmu « Život drugih»
NEDELJKO DESPOTOVIĆ, režiser filma «Izabrao sam»
 Ekipa filma **HAMLET**
KRISTINA HOFMAN, predstavnik Međunarodnog filmskog festivala u Berlinu

Da li si kadar za fest?

Da li si kadar za fest?

